

Ξιπάζονται με τις παπαροδέλες μας. Θέλουν να ιδούν φῶς—θέλουν να ιδούν έργα. Κ' έργα μεις δὲν τοὺς δείχνουμε, ἀφοῦ με τὰ κωμικώτατα κι' ἀντιπατριωτικώτατα καμώματά μας τοὺς φωνάζουμε κάθε στιγμή πῶς ἡ Ἑλλάδα πάει, ἔσθυσε πιὰ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Μιλᾷει ὁ Καζάζης στὴν Εὐρώπη. Μὰ μιλάει καὶ στὴν Ἑλλάδα ὁ Μιστριώτης κι' ὁ Χατζιδάκης καὶ τόσοι ἄλλοι ἀκόμα, σὰν κι' αὐτοὺς, Φαμφαρόνοι καὶ Ἐθνοκάπηλοι. Καὶ μιὰ κουδέντα τῶν τελευταίων—ἀλλοίμονο!—εἶναι ἰκανὴ νὰ σβύσῃ τὴν φωνὴ ἑκατομμυρίων Καζάζηδων. Γιὰτί οἱ Καζάζηδες ἀντιπροσωπεύουν, στὰ μάτια τῶν Εὐρωπαίων, τὰ λόγια—ἐνῶ οἱ Μιστριώτες κι' οἱ Χατζιδάκηδες τοὺς δείχνουν τὰ ἔργα ὀλοφάνερα.

Τί φωνάζουμε κάθε ὥρα καὶ στιγμή γιὰ τοὺς Βουλγάρους, ὦ Πανέλληνες; Εἶναι πάντοτε καλύτεροι ἀπὸ μᾶς ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἓνα Μιστριώτη νὰ παρουσιάσῃ κάθε ὥρα καὶ στιγμή στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν πατρίδα τους γιὰ καινούργια Ἄβδηρα!

ΟΡΙΣΤΕ

καὶ μιὰ τραγὴ ἀπόδειξις ἐκείνα ποὺ λέγαμε ὅταν παρεστάθηκε ἡ «Ἀντιγόνη» κι' ἡ «Ὀρέστεια», πῶς δὲν ἔφταιγε δηλ. ἡ γλῶσσα ἡ δημοτικὴ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔγινε, ἀλλὰ ἡ κακὴ κι' ἀσυνείδητη μετάφρασις.

Σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἀπὸ κείνες ποὺ ἐδημοσίευσαν τίς μεγαλύτερες ἀνοησίες γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, ἐτυπώθησαν με μεγάλα γράμματα τὰ λόγια αὐτὰ γιὰ τὴν μετάφρασις τοῦ «Χειμωνιάτικου παραμυθιοῦ» τοῦ Σαίξπηρ:

«... Ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως τοῦ «Χειμωνιάτικου παραμυθιοῦ» μᾶλλον εἰς τὴν δημοτικὴν ἀποκλίνοῦσα εἶναι ἀρκετὰ καλὴ καὶ σύμφωνη πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου».

Ἐίπατε τίποτα;

ΠΕΘΑΝΕ

στὰ Παρίσια τώρα τελευταία ὁ Αἰμίλιος Λεγκράν. Γιὰ τὸν Ἑλληνισμό, μεγάλο κακὸ ὁ θάνατός του. Γιὰτί ὁ Λεγκράν ἦταν ἀπὸ τοὺς λίγους ἐκείνους κι' ἐκλεχτοὺς ξένους ποὺ ἀφιέρωσαν ὀλόκληρη τὴ ζωὴ τους διδάσκοντες καὶ συγράφοντες, γιὰ νὰ ποδείξουν στὸν κόσμον πῶς ἡ Ἑλλάδα δὲν εἶναι μονάχα ἓνα πλούσιον ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο κι' ἓνα ἀπέθαντο νεκροταφεῖο «ἀρχαίας δόξης καὶ προγονικῆς εὐκλείας» ἀλλὰ τόπος ζωντανὸς ποῦχει παρὸν καὶ θάχρη καὶ μέλλον—ἐν τὸ θελήσῃ κι' ἐν κατορθώσῃ

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ

JUDAS ERRANT

ΜΠΕΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ...

— Ἀμ ποὺ θυμᾶσαι τοῦ λόου σου τῆς καλοσύνης π' κάνεις! Μήνα ξέρ' τὸ ζερβί σ' τί κᾶν' τὸ δεξί; Δὲν ἤσουν σ' τὸν Ὀροπό, ἓνα Μᾶνη, με τὸν Παπαπαρηγόπουλο, καὶ σούθηα μιὰ νυχτιὰ μσφιέρης ἀρρωστος; ἤμουνα ξενάκι, διαβάτης, κι' εἶχα θέρμ' ποὺ πήαινε γόνα, ντελίριου σωστό. Ποιὸς νὰ με πᾶρ' σπῖτ'; ποιὸς νὰ μ' δῶσ' γιατρικὸ; ποιὸς μιὰ ψίχα ζμάκι; ποῦ παραδες; τίπτα, τίπτα! Βρέθηκες τοῦ λόου σου, χριστιανὸς σουστός, καὶ σάθηα. Τ' ἀκούτ' ὀρέ; ἓνα μ' ἦνα μ' εἶχε φόρτωμα καὶ δὲν βαρυγκόμισε, καὶ δὲν ἔφθε ἄλλοι νὰ βάλ' ἀπάνω μου τὸ χέρ'!...

νῆρηθῆ γιὰ λίγο τοὺς ἔθνοπνήχτες δασκάλους καὶ νὰ πᾶψῃ νὰ θρέφεται ροκανίζοντας τὰ ὅσα τῶν προγόνων του.

Γιὰ τὸν Λεγκράν θὰ γράψουμε σ' ἄλλο φύλλον περισσότερα.

ΤΑ ΣΥΧΑΡΗΚΙΑ ΜΑΣ

στὸν «Πύρρον». Στὸ φύλλον τῆς περασμένης Κυριακῆς ἀναδημοσίεψε ἀπὸ τὸν «Νουμά» τὸ ἀρθρον τοῦ Ἑφταλιώτη «Φαναριώτες κι' Ἀρβανίτες» καὶ δὲν φοβήθηκε νὰ ποκαλέσῃ τὸν ἀκριβὸ μας συνεργάτη «Ἐθνικὸν συγγραφέα».

Κι' ὁ «Πύρρος» παρακαλοῦμε, δὲν εἶναι κανένα ἀργυρόνητο ὄργανο τοῦ Πανσλαβισμού, ἀλλ' ἀγωνίζεται γιὰ μιὰ πατριωτικώτατη ἰδέα καὶ μπορεῖ νὰ καυχιέται γι' αὐτὸ μπροστὰ στὶς περισσότερες Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδες ποὺ κάθε ὥρα καὶ στιγμή γκαρίζουν γιὰ πατριωτισμὸ καὶ γιὰ τὴν τύφλα στὰ μάτια τους.

Ο ΚΤΗΝΩΔΗΣ

ἐγώισμός ἐφάνηκε μ' ὄλη τὴν ζετσιπωσιά του στὸ τρομερὸ ναυάγιο τῆς Ἰθάκης. Ὅλοι τῆ δουλειὰ τους νὰ κάνουν ἐκοίταξαν. Τὰ δυὸ βαπόρια, πῶς νὰ φανῆ γρηγορότερο τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ ἰδιοκτητῆς τους, πῶς νὰ σώσουν τὴν περιουσία τους καὶ τὸ ἴθικόν τους. Ἡ Πολιτεία, πῶς νὰ βρῆ τὸν ὑπεύθυνὸ τῆς καταστροφῆς καὶ νὰ βγάλῃ τὴν εὐθύνη ἀπὸ πᾶνου τῆς. Καὶ τὰ θύματα—ὦ, τᾶμοιρα αὐτὰ θύματα πληρώνουν ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ ἐγώισμου καὶ τοῦ κᾶκου ζητοῦν ἐκδίκησιν τῆ στιγμή ποὺ τὰ ξεβράζ' ἡ θάλασσα στὸ ἀκρογιαλί!

Ποιὸς τάκούει καὶ ποιὸς θὰ τοὺς τῆ δώσῃ!

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

σαλάτα ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ παρασκευάζεται χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμιά ἐλπίδα πῶς θὰ τελειώσῃ γρήγορα καὶ θὰ σεβριρισθῇ στὸ Πανελλήνιο πρὸς καταβρόχθισιν.

Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ κανένας νὰ προμαντέψῃ ἀπὸ τώρα, χωρὶς νάχρη καμμιά ἀξίωσις προφητικῆ, εἶναι πῶς ὁ σοφὸς κ. Φαρμακόπουλος, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μᾶς ἀδειάσῃ τῆ γωνιά καὶ πῶς οἱ σανίδες τῶν γιαιπιῶν δὲν διατρέχουν γιὰ τὴν ὥρα κανένα κίνδυνον.

Ὅποιος σᾶς λέει τίποτ' ἄλλο, μὴ τὸ πιστέψετε. Καὶ τὸ μεγαλύτερο πολιτικὸ κεφάλι τοῦ κόσμου

δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ μιὰ ἀχτίδα φωτεινὴ μέσα στὸ πολιτικὸ μας αὐτὸ χάος.

ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ο ΜΑΣΤΟΡΕΜΜΕΝΟΣ ΦΟΝΟΣ

Ἀπὸ τὸ μαστορὸς ἔγεινε τὸ μαστορεύω, μαστορεύει= ὁ μαστορὸς με σκέψι καὶ φροντίδα, ὅπως τὸν βλέπομε στὴ δουλιὰ του ἀπάνω, σχεδιάζει κατ' ἐξῆς ἀπὸ ἐδῶ πέρνομε τὴ λέξι καὶ ρωτοῦμεν κανέναν ποὺ βλέπομε πῶς κατ' ἀνακατώνεται. γιὰ νὰ φέρωμε στὴ μέση μαζὶ καὶ τὴν σκέψι καὶ τὴ φροντίδα ὥστε ἐκεῖνος ποὺ ρωτᾷ: τὸν κύρ Γιάννη τί μαστορεύει, αὐτὸ θέλει νὰ εἰπῇ: τί σχεδιάζει σὰν τὸν μαστορὸ ἀπάνω στὴ δουλιὰ του, τί κάμνει με σκέψι καὶ φροντίδα.

Στὴν καιναιούργια αὐτῆ σημασία ὁ λαὸς ἔδωκε μᾶκρος περισσότερο καὶ ἔτσι βγήκανε καινούργιες κουβέντες: Τί μαστορεύεις πάλι αὐτοῦ, δὲν μᾶς λές;—αὐτὸς ποὺ δὲν φαίνεται ποθενᾶ κατ' ἐξῆς μαστορεύη πάλι ε.—τὸν βλέπεις ἐκεῖ ποὺ κάθεται καὶ δὲν μιλάει; κατ' ἐξῆς μαστορεύη.—Μὲ τὲς καινούργιες αὐτὲς κουβέντες, ἐκεῖνος ποὺ τὲς λέει, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι ἐκεῖνος ποὺ μαστορεύει ἔχει μεγάλη ἐξυπνάδα, πρᾶμμα ποὺ πιστεύει ὅτι τὸ νοιώθουν ὅσοι ἀκούνε «μαστορεύει» ἢ ἐξυπνάδα αὐτῆ εἶναι τέτοια, ποὺ δὲν καταλαβαίνεται εὐκολὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ μονάχα ἅμα θγαίνει στὸ μείντανι τὸ ἔργον, τότες ξεφνίζονται οὔλοι γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ ἐπειδὴ ὅσες δουλιὲς ἔχουνε κίνδυνον, αὐτὲς περισσότερο ἔχουνε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια ἐξυπνάδα, ὁ λαὸς δὲν ἀργησε νὰ τὸ μυρισθῇ αὐτὸ, καὶ με τὸ μαστορεύω τὲς ξεβράζει' σοῦ λέει λοιπὸν: αὐτὸν καλὰ τὸν ἐμαστορέψα ἐγώ, κανέναν ἄλλο τί με κάνεις,—αὐτὸν τὸν μαστορέψανε (=τὸν φονέψανε) οἱ δικοὶ μας, γιὰ κανέναν ἄλλον ἔχεις νὰ μᾶ; εἰπῆς; Ἐδῶ πηγαίνει καὶ ὁ μαστορεμμένος φόνος, καὶ εἶναι: νὰ μείνῃ με τὸ στόμα ἀνοικτὸ κανένας με τὴν ἀντιλήψι τοῦ λαοῦ, καὶ νὰ ἀγαπήσῃ πολὺ καὶ τὸν κ. Σωτηριάδη, ποὺ ἡμπόρσε καὶ ξεχώρισε καλὰ τὴ λέξι.

Καὶ ὁμως ρωτᾷ ὁ σοφὸς τοῦ «Ἐμπρός»: Λέγομε ποτὲ ὁ μαστορεμμένος φόνος; Βέβαια, ὅταν δὲν ξέρομε, δὲν λέμε.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟ ΛΕΥΚΟΜΑ ΚΑΠΘΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ι.

Κι' ἐν θάλασσα παράσεται,
καὶ ποταμὸν δισηθῆται,
προσέξατε, κυρία μου,
νὰ μὴ βραχῆτε.

χομε νόμο!

— Καπετάνιε μου, εἶπε τότ' ἐκείνη, πέρνοντας λίγο κουράχιο, τοὺς ἀρραβωνέες μας σὲ παρακαλῶ, νὰ μᾶς δώσετε καὶ τ' ἄλλα χαλαλὶ σας.

— Ἐπειτα—ξανάρχισε ὁ κύρ Νικολάκης εὐθυμα—βρῆκα 'δῶ πέρα περίστασι νὰ μᾶθω ἀπ' τὸ δάσκαλο τί λογιῆς κλέβονται τ' αὐγά... Τὸ ξέρεις ἢ ἀφεντιά σου, ποῦσαι καὶ καπετάνιος;

— Δὲν καταλαβαίνω—εἶπ' ἐκεῖνος χαμογελώντας—τ' λόου σου δὲν ἀφίνε ποτὲ σ' τῆς χωρατάδες.

— Δὲν τὸν εἶδες ἀκόμα τὸ δάσκαλο; διές τονα δὰ κεῖ πέρα... κατ' ἀπ' τὸ πουρνάρι...

— Τ' εἶν' αὐτοῦνο τὸ ξωτικὸ!—εἶπ' ὁ καπετάνιος μ' ἀπορία, σκύβοντας νὰ κυτᾶξῃ καλλιτέρα...

— Τούριε ἀρχηγέ...

Δὲν πρόφθασε πάλι νὰ τελειώσῃ ὁ ἔρμος ὁ δάσκαλος. Νομίζοντας πῶς ἦρθε τὸ τέλος του, πῶς κείνη κι' ὅλας τὴν ὥρα θὰ τοῦ πάρουνε τὸ κεφάλι, ξετινάχθηκε τρομαγμένος γιὰ νὰ πῆσῃ σ' τὸ ἔλεός του, νὰ τοῦ φιλήσῃ, ἀλλὰ Τούρκα, τὰ πύδια του, μ' ἀλλοίμονο!... ἡ βράκα εἶχε πολλὰς ἀκόμη ἀμαρτίας! Βέβαια ὁ Σατανᾶς θάβαλε πάλι τ' ἀγκυλί του. Μόλις πῆγε με ἓνα νὰ σηκωθῇ ὀλόρθος, σὲ κάποιον κλαρὶ ἐμπλεξε ἢ βράκα, τεζαρίσθηκε, ὅπως ἦταν κι' ἔ-

— Ἐ, ρε παιδιὰ! καλὰ τὸ λένε πῶς μάτια ποὺ δὲν θωροῦνται γρήγορα λησμονοῦνται... Εἶδες ἐκεῖ νὰ ξεχάσω τὸν Κόντο μου, ποὺ φάγαμε μαζὶ ψωμί κι' ἄλάτι; Ἐ, ρε κατακαυμένο Κόντο! Δὲν τῶλπιζα νὰ σὲ ἰδῶ σ' αὐτὴ τῆ θέσι; γιὰ κατ' ἐξῆς καλλιτέρο ἦσουν ἀξίος...

— Μὴ μ' ἰγές, ἀφεντικὸ μ' τίπτα! Ἄσε με σ' τὸ χάλι μ'! Δὲν ξέρς τί κακὸ ποὺ μ' κάνεις... Ἄς ὄφουνται ποὺ μ' ἔρξαν στὸν κατήφορο... Δὲν μπορῶ τώρα νὰ σ' κραίνω.

— Ἐλα 'δῶ, βρε γυναίκα, εἶπε ὁ Νικολάκης ἀλλάζοντας ὀμιλία—ἔλα 'δῶ, δισόλε, καὶ μὴν τρέμης πιά σὰν τὸν τσιφούτη... θὰ σὲ γνωρίσω με τὸν καπετάνιο, εἶνε δικός μας.

— Ἡ ἀφεντιά τῆς εἶν' ἡ κυρά σ' ἀφεντικὸ; χλιβομαι ποὺ τὴν κάνουμε νὰ κλαψ' καὶ νὰ τρομάξ' τὴν μέρα τῆς γνωριμιάς μας...

— Μπρὲ τί κάθεται καὶ μοῦ ψέλνεις αὐτοῦ πέρα; Ἰὼ εἰμ' ἐνθουσιασμένος ποὺ μᾶς πιάσατε, ἔτσι μὰ τὸν Ἀϊ-Γιώργη, τὸν ἀσίκη! Πρῶτα πρῶτα θὰ βάλῃ γινῶσι ἢ γυναικᾶ μου νὰ μὴ σέρνῃ ἄλλη φορὰ τὰ τζουβαερικά τῆς σ' τὰ χωριανὰ πανηγύρια, οὔτε νὰ κᾶνῃ σ' τὰ χωριὰ φιγούρα με μεταξωτὰ φορέματα.

— Σ' πήραμε μαλάμματα, κερά; τὸ μερδικὸ μ' θὰ σ' τὸ δώσου πίσου... οὔλα δὲν μπορῶ, ἔστ' τὸ-